11/05/2025

Το Αποστολικό Ανάγνωσμα της Κυριακής του Παραλύτου

/ Ορθόδοξες Προβολές

Κυριακή του Παραλύτου, Αποστολικό Ανάγνωσμα: Πράξεις των Αποστόλων θ’ 32 – 42 (11-05-2025)

Πρωτότυπο Κείμενο

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν. Εὗρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπόν τινα Αἰνέαν ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτὼ κατακείμενον ἐπὶ κραβάττῳ, ὃς ἦν παραλελυμένος. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος΄ Αἰνέα, ἰᾶταί σε ᾽Ιησοῦς Χριστός· ἀνάστηθι καὶ στρῶσον σεαυτῷ. Καὶ εὐθέως ἀνέστη. Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον. ᾽Εν ᾽Ιόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἣ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει. Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν

αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ [αὐτὴν] ἔθηκαν ἐν ὑπερῴῳ. Ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδδης τῇ ᾽Ιόππῃ οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες, μὴ ὀκνῆσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν. Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῷον, καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ᾽ αὐτῶν οὖσα ἡ Δορκάς. Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος καὶ θεὶς τὰ γόνατα προσηύξατο, καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα εἶπεν, Ταβιθά, ἀνάστηθι. Ἡ δὲ ἤνοιξεν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε. Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτήν, φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ᾽ ὅλης [τῆς] ᾽Ιόππης, καὶ ἐπίστευσαν πολλοὶ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Νεοελληνική Απόδοση

Περνώντας ο Πέτρος απ’ όλες αυτές τις εκκλησίες, κατέβηκε και στους χριστιανούς που κατοικούσαν στην Λύδδα. Εκεί βρήκε κάποιον άνθρωπο που λεγόταν Αινέας. Αυτός ήταν οκτώ χρόνια κατάκοιτος, επειδή ήταν παράλυτος. Ο Πέτρος του είπε: «Αινέα, σε γιατρεύει ο Ιησούς Χριστός. Σήκω και στρώσε το κρεββάτι σου». Και αυτός αμέσως σηκώθηκε. Όλοι όσοι κατοικούσαν στην Λύδδα και στον Σάρωνα τον είδαν και δέχτηκαν τον Ιησού για Κύριό τους. Στην Ιόππη ήταν μια μαθήτρια που την έλεγαν Ταβιθά – στα ελληνικά σημαίνει «Δορκάδα». Αυτή είχε κάνει πολλές αγαθοεργίες και ελεημοσύνες. Εκείνες τις μέρες συνέβη να αρρωστήσει και να πεθάνει. Την έλουσαν, λοιπόν, και την έβαλαν στο ανώγειο. Η Λύδδα ήταν κοντά στην Ιόππη και όταν οι μαθητές άκουσαν ότι ο Πέτρος ήταν εκεί, του έστειλαν δύο άνδρες και τον παρακαλούσαν να πάει σ’ αυτούς όσο γίνεται πιο γρήγορα. Αυτός ξεκίνησε και πήγε μαζί τους. Μόλις έφτασε, τον ανέβασαν στο ανώγειο. Αμέσως τον περικύκλωσαν όλες οι χήρες κλαίγοντας και δείχνοντάς του τα ρούχα που είχε φτιάξει γι’ αυτούς η Δορκάδα όσο ζούσε. Ο Πέτρος τότε τους έβγαλε όλους έξω, γονάτισε και προσευχήθηκε. Κατόπιν γύρισε στη νεκρή και της είπε: «Ταβιθά, σήκω πάνω». Αυτή άνοιξε τα μάτια της, κι όταν είδε τον Πέτρο ανασηκώθηκε. Ο Πέτρος της έδωσε το χέρι του και τη σήκωσε. Ύστερα φώναξε τους πιστούς και τις χήρες και τους την παρουσίασε ζωντανή. Αυτό έγινε γνωστό σ’ όλη την Ιόππη, και πολλοί πίστεψαν στον Κύριο.

Η θεραπεία του Αινέα και η ανάσταση της Ταβιθά

Το ευαγγελικό ανάγνωσμα της ημέρας μας περιγράφει το θαύμα της θεραπείας του παραλύτου της Βηθεσθά, ο οποίος βρισκόταν καθηλωμένος στο κρεβάτι του πόνου για τριάντα οχτώ χρόνια. Το αποστολικό ανάγνωσμα της ημέρας είναι παρμένο από τις Πράξεις των Αποστόλων και μας περιγράφει δυο θαύματα, τα

οποία τέλεσε ο Απόστολος Πέτρος. Το πρώτο θαύμα είναι η θεραπεία του Αινέα, ο οποίος ήταν για οχτώ χρόνια παράλυτος. Το δεύτερο είναι η ανάσταση της Ταβιθά.

Τα θαύματα του Ιησού Χριστού ήταν τα «σημεία» της Βασιλείας του Θεού. Αυτή την εξουσία της επιτέλεσης θαυμάτων ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός την μετέδωσε στους μαθητές του, τους Αγίους Αποστόλους: «πορευόμενοι δε κηρύσσετε λέγοντες ότι ήγγικεν η βασιλεία των ουρανών. Ασθενούντας θεραπεύετε, λεπρούς καθαρίζετε, νεκρούς εγείρετε, δαιμόνια εκβάλλετε, δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε» (Ματθ.10,6-8). Τα θαύματα των Αγίων Αποστόλων αποτελούν τη συνέχεια των θαυμάτων του Ιησού Χριστού και λαμβάνουν εσχατολογική προοπτική.

Η εξάπλωση του κηρύγματος και εκτός της πόλης των Ιεροσολύμων είχε ως αποτέλεσμα την ίδρυση πολλών χριστιανικών κοινοτήτων. Τις κοινότητες αυτές κατά την πληροφορία του Ευαγγελιστή Λουκά, επισκέπτεται ο Απόστολος Πέτρος και από την περιοδεία του αυτή μας διασώζει ο Ευαγγελιστής Λουκάς τα δυο αυτά θαύματα της σημερινής αποστολικής περικοπής, τη θεραπεία του Αινέα και την ανάσταση της Ταβιθά. Μετά τη θεραπεία του Αινέα «είδον αυτόν πάντες οι κατοικούντες Λύδδαν και τον Σάρωνα, οίτινες επέστρεψαν επί τον Κύριον», ενώ μετά την ανάσταση της Ταβιθά «γνωστόν εγένετο καθ΄ όλης της Ιόππης, και πολλοί επίστευσαν επί τον Κύριον. Κατά τον τρόπο αυτό από τη μια η διδασκαλία του Ευαγγελίου και από την άλλη τα θαύματα καθίστανται «σημεία» της παρουσίας του Θεού και της Βασιλείας Του.

Στην επιτέλεση των δυο αυτών θαυμάτων ο Απόστολος Πέτρος επικαλείται τη δύναμη και ενίσχυση του Θεού. Στην πρώτη περίπτωση του Αινέα επικαλείται αμέσως το όνομα του Ιησού Χριστού: «Αινέα ίαταί σε ο Ιησούς ο Χριστός» για να προχωρήσει στη συνέχεια και να του δώσει την εντολή να σηκωθεί από το κρεβάτι του πόνου. Στη δεύτερη περίπτωση της ανάστασης της Ταβιθά, αν και δεν μας δίνετε άμεσα η πληροφορία για την επίκληση του ονόματος του Ιησού Χριστού, εμμέσως αφήνεται να μας εννοηθεί. Πριν την επιτέλεση του θαύματος ο Απόστολος Πέτρος προσεύχεται και μάλιστα γονατίζει, πράξη την οποία συνήθιζε ο ίδιος ο Διδάσκαλός του όταν προσευχόταν στον Θεό Πατέρα: «ο Πέτρος θεις τα γόνατα προσηύξατο, και επιστρέψας προς το σώμα είπε· Ταβιθά, ανάστηθι». Επομένως τόσο ο Απόστολος Πέτρος αλλά και οι άλλοι Απόστολοι δεν ενεργούν τα «σημεία» αυτεξουσίως, αλλά με τη δύναμη του Κυρίου. Οι λόγοι και τα θαύματα που ενεργούν οι Απόστολοι αποκαλύπτουν στους ανθρώπους τη δύναμη του Αναστάντος Διδασκάλου τους. Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός ενεργεί τα θαύματα μέσω των Αποστόλων.

Η ερμηνεία και το νόημα των θαυμάτων μέσα στην Εκκλησία πολλές φορές τείνει να εκτροχιαστεί από την εκκλησιολογική της διάσταση και να λάβει κοσμικό

φρόνημα. Κρούσματα αναζήτησης ανύπαρκτων «θαυμάτων» και υποτιθέμενων «χαρισματούχων» και «θαυματοποιών» ανθρώπων δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να θεωρηθούν υγιείς πνευματικές καταστάσεις μέσα στην Εκκλησία. Τα θαύματα παραμένουν εντός της Εκκλησίας, ανεξάρτητα από ποιά χρονική περίοδο διανύουμε, οι «δείκτες» τα «σημεία» της παρουσίας του Θεού και της Βασιλείας Του. Καθ΄ όλη τη διάρκεια της ιστορικής της πορείας η Εκκλησία διατήρησε αυτή την προοπτική, καθώς μέσα στην πορεία αυτή έχουν επιτελεστεί αναρίθμητα θαύματα από τους αγίους της Εκκλησίας, είτε ενόσω βρίσκονταν εν ζωή, είτε μετά την κοίμησή τους. Ποτέ όμως οι άγιοι, οι πραγματικοί άνθρωποι του Θεού, δεν επιτελούσαν θαύματα για να αποδείξουν τη δύναμή τους, ή το χάρισμά τους και να γίνουν δημοφιλείς, ή ακόμα χειρότερα να δημιουργήσουν ομάδες και οπαδούς. Σκοπός τους ήταν και είναι να οδηγήσουν τους ανθρώπους στον Ιησού Χριστό, στο όνομα του οποίου επιτελούνται τα θαύματα. Άλλωστε «θαύματα» και «τέρατα» μπορεί κανείς να επιτελεί και με τη συνεργία του διαβόλου. Το πραγματικό θαύμα γίνεται στο όνομα του Κυρίου και αποσκοπεί στη σωτηρία με την εσχατολογική της διάσταση. Κάθε θαύμα που γίνεται είναι εκδήλωση της δύναμης του αναστάντος Κυρίου, είναι εκδήλωση και «σημείο» της Βασιλείας του Θεού επί της γης.